

saå vil jeg gjøre ham opmærksom paa, at da de fleste Præsteembeder ville blive lønede saå lavt, saå vil det blive Reglen, at de ældste Præster samles i de største Embeder, og at Alderstillægene altsaa i en overveiende Grad ville komme de største Embeder tilgode og ikke de lavere. Man vil selvfølgelig ikke forhindre hyppige Flytninger ved at vedtage Folkethingets Forslag. Forskjellen imellem de af Udvalgets Flertal anbefalede Lønninger indbyrdes bliver i Virkeligheden endog noget mindre end Forskjellen efter Folkethingets Forslag, idet de mindste Præsteembeder efter Flertallets Forslag blive paa 1,300 Rd., og en stor Del af Embederne vil falde paa mellem 1,300 og 1,900 Rd., saå at den Forsælgelse, der vil opnaas ved en Flytning fra et mindre Embede hen til et større, paa ingen Maade vil være betydelig og nogenlunde vil opveies ved det Alderstillæg, som af Flertallet netop foreslaas bevilget de lavere lønede Embeder, naar Præsterne forblive i det samme Embede i et Antal af 5—10 Aar.

Jeg skal endnu kun gjøre en eneste Bemærkning med Hensyn til den af Flertallet foreslaaede § 8 om Offer. Den er aldeles ligelydende med den samme Paragraph i det Forslag, der forlod Landstinget i afviste Forsaar. Den bestemmer nemlig, at Størstedelen af de kirkelige Handlinger, de saakaldte ministerielle Handlinger, ikke maa betales med noget som helst Bederlag, og at det kun for to saadanne Handlinger, nemlig Konfirmationsforberedelse og Vgteviesse, er Præsterne tilladt at modtage, hvad der frivillig gives dem. Personlig er jeg ikke tilfredsstillt ved denne Bestemmelse. Jeg tror, at det vilde være rigtigere kun at indrømme Borttagelsen af al Pligt til at offere i Kirken saavel ved Høitider som ved kirkelige Handlinger, og derimod at tillade Præsten at modtage, hvad Menighedens Medlemmer forresten maatte finde det rigtigst at yde ham, uden altsaa at foretage nogen Afgrændsning eller at gjøre nogen Forskjel mellem de forskjellige kirkelige Handlin-

ger. Det forekommer mig, at man ved et Forbud som det nævnte kun besværer gjensidig, og at den, der vil give Præsten Noget, alligevel kan give ham det uden at hense det til den bestemte kirkelige Handling, saå at man ikke ved Forbudet opnaar, at der ikke fremtidig ydes Præsten Gaver. Heller ikke tror jeg, at det vilde være rigtigst, hvis dette blev opnaaet; thi det er den eneste Maade, hvorpaa et Eogn, som efter Indtægterne af samme hører til de mindre, kan vente at beholde en Sjælesorger, som det er tilfreds med, at det nemlig frivillig yder ham Noget ud over, hvad hans Løn er. Smidlertid indrømmer jeg, at, naar vi tøvtigt blive staaende ved det, som vi ifjor vedtog, vil det maaste ogsaa være rigtigst foreløbig at leveare § 8 uforandret, medens det, da Sagen jo ikke vil være bragt til Ende med denne Forhandling, maaste senere kan gjenoptages til Drøftelse, om Paragraphen ikke kan faae en heidigere Form. Det er derfor kun et Forbehold, som jeg for Diebittet tager for mit personlige Bedkommende, idet jeg tøvtigt anbefaler den nævnte Paragraph som alle de andre i Udvalgets Flertals Forslag til at vedtages af det ærede Thing.

Ælytte: Ja, det er jo Thingets Medlemmer hejsjendt af Betænkningen, at jeg ikke har kunnet slutte mig til Udvalgets Flertal i denne Sag, men tilraader Landstinget at stemme for Forslaget, som det er oversendt fra Folkethinget, da jeg har den Mening, at Forslaget hviler paa et godt og sundt Grundlag, hvorpaa det efter mit Skjøn kunde være bygget videre, naar man vilde være gaaet ind derpaa her; jeg skulde ialtfald have været villig til at gaa ind paa Ændringer. Jeg har ikke i Udvalget viist mig saå streng, som det ser ud til i Betænkningen. Jeg kom i Udvalget frem med et Forslag, nemlig det, der blev vedtaget i Folkethinget ved eneste Behandling i sidste Samling. Jeg troede, at man ved at gaa ind derpaa, vilde være kommen Folkethinget nærmere end ved at tage Noget, der ligger